



PERIÓDICH SATÍRICH,
 HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT & DITABAT!
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA
 y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
 Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.



FREDERICH MISTRAL.

Mireya y Calendau, creacions divinas
 d' una poesia inmensa,
 recordarán eternament lo geni
 del Cisne de Provensa.

LA GUERRA.

Es l' hora en que al cel-obert hi ha més anima-
 ció. Las americanas convencionales que canta, tot
 pelant patatas, la minyona del primer pis, se ba-
 rrejan ab los piropos que la castellana del segon

dirigeix al seu gos d' ayguas y ab los maternals
 rebufos que la planxadora del quart tributa á la
 seva filla, una preciosa noya de setze anys.

Per totas las finestras s' escapa aquell suculent
 perfum d' escudella que indica la proximitat de l'
 hora de dinar. Son tres quarts de dotze.

Apart d' aquestos perfums y remors locals, en
 lo cel-obert hi reyna una tranquil·tat relativa. La
 senyora del tercer pis encara no es á casa, y fal-
 tant ella, sembla que allí hi falti la vida, 'l movi-
 ment, lo tot.

Enrahonadora fins á la exageració y terca fins al
 heroisme, es lo que se 'n diu un verdader cau de
 rahons, que més de quatre vegadas han degenerat
 en barallas positives que han fet necessaria la in-
 tervenció dels vehins pacífichs, y, en cassos so-
 lemnes, la del arcalde de barri.

La casa té quatre pisos y en cada un hi ha du-
 gas habitacions; lo qual vol dir que á més dels ve-
 hins anomenats, n' hi ha encare quatre més, gent
 tranquila y morigerada, que no sab ficarse en res,
 si bè no deixa d' aprofitarse dels espectacles gra-
 tis que tot sovint se donan en lo cel-obert...

Vaja, ¿no la demanavan? Ja la tenen aquí.

La senyora Matilde del tercer no necessita
 anunciar-se: bastan, per fer coneixe que ha arri-
 bat, las sotragadas y trinquis que se senten cada
 cinch minuts en la seva habitació.

Perque aixó sí; es dona de rompe y rasga, y
 quan no pot ferho ab lo dels altres, rasga y rompe
 lo seu.

Ja surt á la finestra del cel-obert: preparémnos
 á sentirla.

—¡Donya Paca!— crida trayent lo cap, —¡donya
 Paca!

Aquesta es la castellana del segon, que á copia
 de volguer parlar catalá, no parla de cap manera.

—¡Ah! ¡No la había sentit! ¿Ya está de vuelta?

—Sí... ¿Sabe V. que porto noticias muy. . *gravas*?

—¿Qué? ¿que se han abolit los polissons?

—¡Ay, *hica!* Sembla que aviat habrá guerra...

—¿Con los carlistas? No ho crech, porque mi Ramon ya me lo habría dit...

—Res de eso, *hica*, res de eso. Dicen que la guerra será entre Fransa y los prussianos...

—¿Quién se lo ha contat?

—Una persona que n' está molt bien enterada. Figuris que los franceses han comprat d' alló más *faciles* y armas de foch para...

—Vaya, todo eso son paparruchas. A vosté cualquier cosa le dan entenent. Si fos cierto, mi Ramon...

—¡Su Ramon! ¡su Ramon!—crida la Matilde interromptla,—qualsevol se pensaría que su Ramon es ministro ó gobernador *cevil*, que lo ha de saber tot...

—¡Está claro que lo sab! Siempre estará más enterat que su marido, qu' es *manuebra*...

—¡Cuan mucha honra, trapassera! ¿Qué 's creu que todas lo tienen tan bien como V., que se la campa con dos?

—¡Vamos! ¿Qué tiene que ver eso, con...

—Y donchs ¿por qué tiene tanta llengua?

—Tinch tota la que me da la gana, ¿está V.?

—¡Ja ho crech! Pero 'l día que su Ramon sá-piga lo del otro, 'm sembla que ja se la escursará un poco.

—¿Por qué no me la escursa V. mateixa?

—¡Porque jo no m' *empleyo* tant malamente!

—¡Deslenguada!

—¡Mala sombra!

—¡Baje V.!

—¡Puji, si *quiera!*

Portadas pèl calor de la polémica, las dugas beligerants ni se 'n adonan; pero 'l *certus* es que las finestras del cel-obert ja están plenas de caras curiosas, que fan la mitja rialleta á cada frasse fulminant que salta.

—¡Potser sí—continúa la del tercer,—que jo no podrè sapiguer si hi haurá ó no hi haurá guerra!

—¡Usté lo que sabe es charrar!

—¿Qui li ha ensenyat aixó de charrar? ¿Lo burot ó l' altre?

—¡Qué! ¿qué vol dir eso de burot? Sepa V. que mi marido es un empleado de consums...

—Bueno; en catalá burot. Se *conose* que la paraula no li fa gayre gracia. Pero en cambi, el *otro*...

—¡Qué otro! ¡qué otro! Más valdría que escombrase 'l pis, en lloch de mirar lo que passa en las otras casas.

—Yo tengo temps para todo. Por eso sè que cada dematí viene aquí un teniente, d' aquets que van á caball, que á la *qüenta*...

—¿Qué? Acabe V., que le corto la lengua.

—Pues, que á la *qüenta*... le gusta *mucho* ir á caball.

—¡Insolente! Todo eso se lo diré á mi marido...

—¿Al burot?

—¡Al demonio! —

Y tancant la finestra de una revolada 's fica á dintre.

—Sí—prosegueix la senyora Matilde, sense abandonar lo punt,—ja fas bè d' amagarte, ja: las donas com tú haurían de portar una careta á la cara... ¡Hont s' es vist! Una morta de fam, que si no fos lo que li passa aquell *melitar*, hauría d' anar en camisa...! ¡Ja ho ha sentit, Layeta!—anyadeix alsant lo cap, y dirigintse á la planxa-

dora, que no ha estat prou amatent per amagar-se,—ja ho véu quín *despeco* tè aquesta gent...

—¿Pero es de serio aixó de qué hi haurá guerra?—respon la planxadora, per dir alguna cosa y no embolicarse ab lo demès.

—¡Y tal! Miri: m' ho ha dit en Manel, ¿sab? aquell de la tenda del cantó, que tè un cosí qu' escriu á cala ciutat...

—¡Ah! ¡Sent aixís...! Vaja; que no s' hi cansi...

—Estiga boneta.—

Es ja un quart d' una.

En tots los pisos están dinant; en tots... menos un.

Es á casa la Matilde.

Enrahonant al carrer ab lo Manel de la tenda del cantó y disputant en lo cel-obert ab la castellana, lo dinar se li ha cremat, y 'l *manuebra*, com li diu donya Paca, s' ha vist obligat á espolsarla de valent.

Desde 'l menjador del quart pis se sent perfectament l' escándol y las trompadas. La Matilde corra d' aquí per allá, tirantho tot enlayre, y 'l sèu pobre marit, ab lo ventre vuyt y llensant malediccions, la empayta ab l' escombra.

La planxadora 's mira á la sèva filla y signantli la finestra del cel-obert, murmura:

—Ves si es vritat alló que ha dit de la guerra: ja se las están mesurant

A. MARCH.

¡GRAN IDEA!

No fa molts días vaig llegir en un periódich de Madrit que algunas respectables familias pertenixents á la noblesa madrilenya havían tingut—diu—lo bon acert de ressucitar una costum molt generalisada á principis del sigle que atravesém, ó que 'ns atravessa, com vulguin.

Suposo que molts de mos lectors la llegirian també; pero suposo igualment que no hi darían gran importancia y pendrían la noticia com moltes altres que *ni menos se las escuchan*, no fenthi cap comentari, ó si li van fer se 'l van quedar per ells. A fi, donchs, de no deixar anar tant magna resurrecció sense 'l degut acompanyament de algunas reflexions fillas de la gran idea que aquella tanca, agafo avuy los trastets d' escriure.

Los que ignoran de que 's tracta y lleigeixen aixó—no li vull donar lo nom d' article—de segur están pensant que 's tracta d' un gran acon-teixement, y no van pas errats. ¡Tira peixet! Si al autor ó autors de la estupenda resurrecció que 'ns ocupa no 'ls premian l' idea, los hi farán una picardia. Vaya si 'ls hi farán; y si no, judiquin vostés mateixos.

Se tracta de... casi no m' atreveixo á dirho aixís sense prepara'ls un poch més; se tracta de... ¡allá vá! Se tracta de que quan una familia está á punt de casar un de sos membres, ho participa á las familias conegudas—fins aquí res hi ha de particular; ara vé 'l bó—anyadint que «espera que mereixerá la sèva aprobació.» ¿Qué tal eh? ¿Qué 'ls sembla? A las moltas ridiculesas que tant agradable (!) fan la Societat, ¿s' hi pot anyadir res més ridícul?

Sembla que s' ha de contestar que nó; pero no es aixís, perque seguint aquesta marxa, posats á ser... fins amables y atents ab los coneguts, es molt just arribar al cas de passar esquelas anun-

ciant un casat que t'è intenciò—quan la tingui—de procurarse un fill, y anyadir «si no hi tenen cap inconvenient», y allargar sa amabilitat fins á preguntar si 'l podrà tenir mascle ó femella. Posats després d' acort lo marit y sos coneguts y arribat lo moment crítich, altra vegada esqueja pèls nassos preguntant si desitjan que la muller pareixi ó continuhi exercint l' embrás.

Tot aixó haurá de tenir lloch, posats en lo terrenno de la finura, y més encara: preguntar si volen que se li posi Pau ó Pere; si 'ls agradaria que 'l donessin á dida; si veurían ab gust que la dida fos del *Valle de Pas* ó del Vall de Gambada; si tindrían inconvenient en que mamés fins als tres anys; més endavant, si han de fer cap reparo al entrar lo noy á la pubertat; si desitjan que tiri per canonje; si... pero, ¿á qué allargar la lletania? Riguinse mos factors com jo de la piramidal idea que ha tingunt la noblesa madrilenya, y prenemla com es: de la terra del Os.

La costum aquesta de demanar la aprobació d' una resolució que 's tingui feta, ¿saben qui m' agradaria que la seguís? Lo sastre, 'l sabater, lo sombrerer, l' amo de la casa y 'ls inglesos en general. ¿Qué m' agradaria rebre esquejas pèl istil! «Demá, á las deu del matí, si vosté no hi t'è inconvenient, passaré á cobrar los tres trajés, ó 'ls sis parells de botinas, ó 'ls tres sombreros, ó l' últim trimestre de lloguer del pis ó aquell *piquillo!*» Jo 'ls asseguro que may me trobarían á casa y no 'm veuria obligat com ara, quan ve algun de aquells juheus, á tornarme roig de vergonya—sempre hi sigut molt vergonyós—y respondre: «m' es completament impossible pagar avuy, ¿si vol sis rals á compte?»

Que s' adopti la costum entre la classe indicada, y apesar de sa ridiculés aplaudiré ab totas mas forsas, que no son pocas, la resurrecció portada á cap per la noblesa de la Capital d' Espanya.

R. B.

¡BRRR!

¿Qué 'n diuhen del fret aquet?
¿vritat que es extraordinari?
¡Oh, ja ho deya 'l calendari
qu' aquest any faria fret!

Que fassi fret está bè
pero ¡per Cristo! no tant
perque jo m' estich quedant
ab aquest fret mitj *frappé*.

L' altre hivern no fou tant *nyap*,
feyan uns frets més suaus;
pero ara estém á... molts graus
sota zero... y sobre 'l cap.

¡Quín hivern més rigorós!
Haurém, si segueix aixó,
de vesti'ns de setmesò,
és dir tindré qu' anar d' òs.

Encar qui t'è capa 's tapa
y pot bè resistir 'l fret;
pero ja está bè distret
lo qui com jo no t'è capa.

¡Jo d' una capa soch duenyó
pero pèl fret passo apuros!
(M' embolico ab los dos duros
que me 'n varen dar d' empenyo)

Y com aquest fret no afluixa
y ocasiona algun fracás,
hi ha senyora que t'è 'l nas
com un gelat de maduixa.

A mí al istiu se m' irrita
'l nas y hi tinch grans molt grans

vè l' hivern y *alanta* grans
¡se m' ha gelat la cullita!
L' hivern á tots porta mal
y ningú sa ditxa logra
en fi; ¡ni 's mor una sogra
d' un *ataque cerebral!*

No puch escriure de broma
ni puch mostrar més rahòns
que m' han sortit panallons
já la punta de la ploma!

JOAQUIM MONTERO

¡LLUNA DE MEL!



Ara amor, petons, caricias...
y avants de mitj any ¡qui sab
quants mitj-días y quants vespres
s' haurán tirat plats pèl cap!



La senmana ha sigut fecunda: no 'ns entretinguém.

Liceo: ¡Gran novedat! Lo célebre Massini ha cantat á la tarde. Es inútil dir que 'l teatro diumenje vessava. Gran senyal dels temps: tot se democratisa, fins los tenors.

Divendres va cantarse *Amleto*. Protagonista lo baritono Lherie. Intenciò dramática, tanta com ne vulgan, ara de véu més aviat ne faltava que 'n sobrava. Lo públich va aplaudirlo en las pessas principals.—*Ofelia*, la Bellincioni, notable pèl colorit ab que vá cantar las melodías més delicadas. Si tingués aquesta artista una escola de cant menos defectuosa brillaría molt més de lo que ha brillat en aquesta partitura.—*Reyna*, Sra. Vazquez: no va desmereixe, ni molt menos, essent cridada á l' escena ab los demés cantants. La Vazquez es una artista modesta; pero de verdaaderas qualitats. ¿Perqué no l' utiliza ab més frequencia la direcció artística del *Liceo*?—Inútil dir que 'l mestre Goula vá concertar l' ópera de Thomas, com sols ell sab ferho.

LA JUVENTUT DEL DIA



—¿No te me'l veus? ¡Tan criatura
ja 'ns fa senyas y hasta 'ns crida!
—Potsè avuy l' han desmamat
y encare anyora la dida.

∴ Decididament, lo públich del *Principal* s'aficiona al sainete. Si m' haguessen dit á mí que havia d' enamorar-se de *La gran via*, obra de circumstancias y de carácter merament local, no ho hauria cregut. Donchs si senyors, se n' ha enamorat. Aquesta vegada Barcelona s' ha posat d' acort ab Madrit, lo que no 's véu ab molta freqüencia.

Veritat que *La Gran via* sobre ser bastant ingeniosa, tè quatre ó cinch números de música plens de *sandunga* y ha sigut posada ab bonich aparato, distingintse dos decoracions, la que representa la *Puerta del Sol* y la *Gran via* il·luminada.

Los actors que hi prenen part satisfán al públich, y si 'ls coros...

Parlemne dels coros, ó millor dit de las coristas. ¡Jesús y quina colecció de *beldats*! A mí que no m' ho digan: en aixó s' hi véu la má previsorá de l' administració del Hospital de Santa Créu. Tal com la quisquillosa junta entèn la moral, indubtablement no hi ha res més moral que una colecció de donas lletjas.

∴ *Novedats*.—*Luchar contra la razón*, es un drama nou degut al Sr. Retés y al difunt senyor Echevarría; un drama esencialment castellá, ab totas las bellas y ab tots los defectes propis de l' escola á que pertany.

Un argument capciós y ab poca realitat, situacions nerviosas y versos, molts versos, generalment ben fets, ben contornejats, pomposos y *sonoros*.

De manera que 'l drama obra directament sobre la fantasia y no parla al cor.

Lo Sr. Delgado va representar-lo ab un carinyo extraordinari trobant los accents dels seus bons temps y recullint extraordinaria cullita de aplausos.

∴ *Ca'alunya*.—*Gent de mar*. Quatre ratllas unicament podém dedicar á l' obra del Sr. Riera, molt superior á totas sas precedents. Las escribim al eixir del teatro y 'ns faltan temps y espay. Conté una acció interessant, desarrollada ab sobrietat que creix fins al final del acte segon. Dit final produheix notable efecte. En l' acte tercer l' acció decau algun tant observantse en lo prota-

INTERIORITATS.



—¡Ay, si 'l veu la senyoreta!...
—No tingas cap por, Remey:
ella sempre m' encomana
que tracti ben bè al servey.

gonista un cambi de caràcter que no se explica prou bè, sobre tot quan després de despedir á la seva esposa junt ab la filla adulterina, las torna á admetre, al convencen de que aquesta última pot casarse ab lo jove de que fins llavors s' havia cregut germana sense serho. Lo llenguatge es triat y teatral. Hi ha alguns tipos ben dibuixats com lo del contramestre Jordi y 'l del notari.

En suma, l' obra va agradar, essent cridat l' autor á las taulas, al final de tots los actes.

∴ Circo.—Los Pinauds ne fan una com un cove. Figúrinse que un d' ells escamoteja á una seva germana. ¿Cóm rediable s' ho arregla? No hi ha medi d' entendreho. Se coloca una cadira sobre una alfombra y un gran periódich: se tapa la figura ab un tapis, y á lo millor desapareix sense saber per ahont. Lo públich assombrat aplaudeix, y la dona desaparescuda 's presenta d' entre bastidors á rebre 'ls aplausos.

—Ay, Sr. Pinaud, deya un casat de mala sort ¿vol ferme 'l favor d' escamotejarme la sogra?

N. N. N.

ÍNTIMA.

Quan tú 'm deyas avants que m' estimavas
jo 't creya com un boig;
y al veure las miradas que 'm donavas
'm moría de goig.

Per ton carrer passava cada día
fès fret ó fès calò,
tot amarat de goig. nena, 'm sentía
quan te veyá al balcò.

Per sí nena he sabut que lo que 'm deyas
eran tant sols cansóns,

y las promesas que llavors 'm feyas
rahòns, tant sols rahòns.

Com que aguantar la capa no m' agrada
no pensis més ab mí,
perque mira fent l' òs una vegada
un jove 's va morí.

LLUIS CASELLAS.

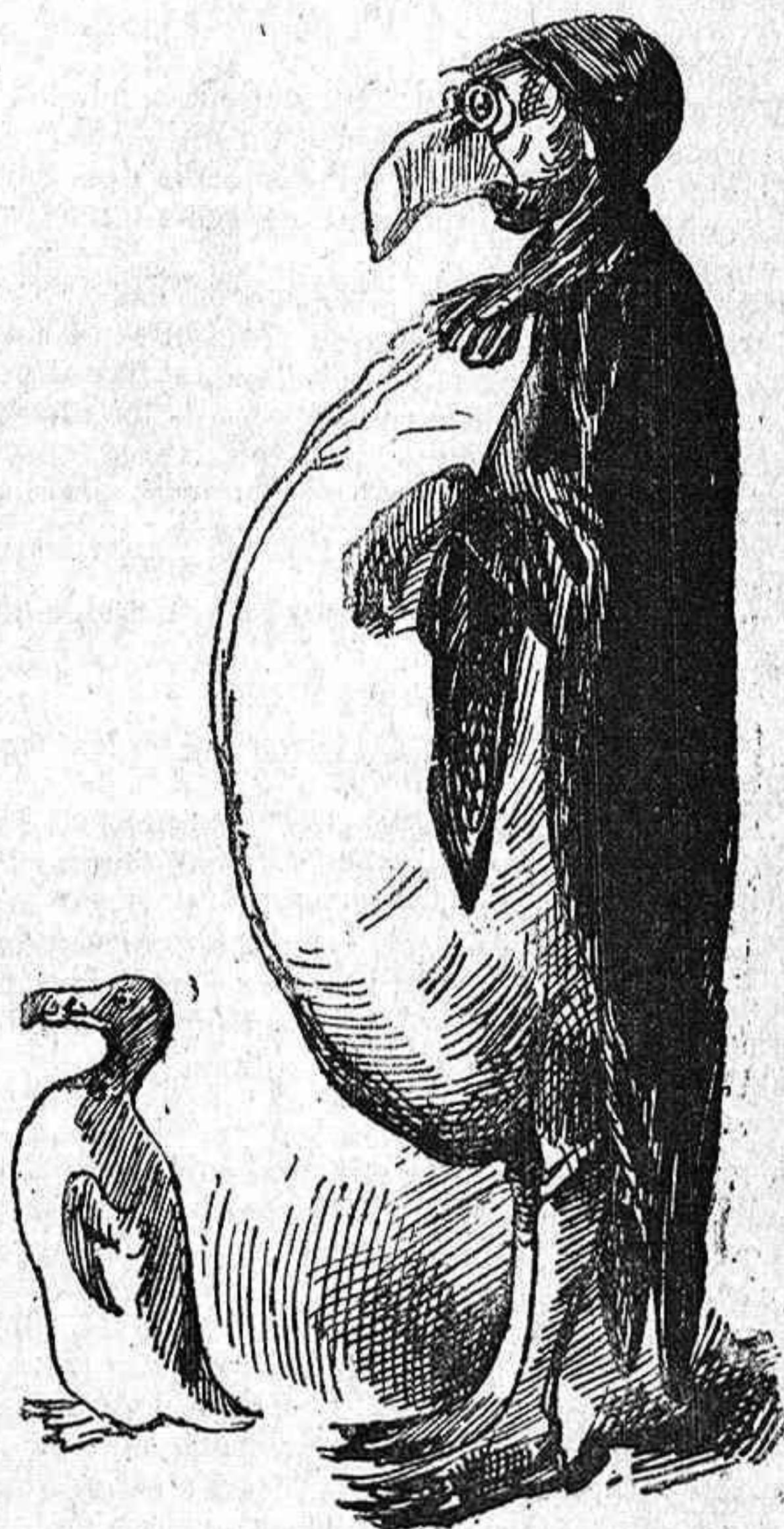


Ja no som nosaltres sols: alguns periódichs de Barcelona, á propòsit de la construcció de la fatxada de la Catedral, preguntan ahont han anat á parar las cantitats que per diversos conceptes venen recaudantse desde temps inmemorial, destinadas á las obras de la S.ºu.

Fins l' Ajuntament s' ha ocupat del assumpto, per quan dos regidors venen formant part, també desde temps inmemorial, de la Junta de obras.

Bè es veritat que á pesar de formarne part, no li ha recort de que hajan sigut cridats may á reuniò.

PEL PRÓXIM CARNAVAL.



Un traje d' auCELL acuátich
cómodo y socorregut,
que permet fer la gran broma
sense ser gens conegut.

¿Han vist res més xocant?

Pero passém comptes qu' es lo que de moment interessa.

L' impost de una pesseta per cada casament que s' efectua en lo bisbat de Barcelona, data del any 1564.

Va establirho 'l bisbe Guillém de Cassador, que per honrar sens dupte 'l seu apellido, 's dedicava á la cassa d' andolas.

Las ordres del bisbe Cassador están concebudas en los següents termes:

«Que en lo bisbat de Barcelona ningun sacerdot pot fer esponsalles sens llicencia dels obrers de la Seu, perque en altre manera caurie en moltes penes.»

Desde aquella fetxa van comensar á rajar pessetes y 'l raig encare dura.

Y aixó que han passat 322 anys.

Pero encare hi ha més.

Tots los barcos que atracavan als molls de Barcelona, pagavan un impost destinat al mateix objecte.

Qual impost va subsistir fins á l' any 1830.

De manera que també per aquest concepte havia de recaudarse una suma molt considerable.

Aquí tenen, donchs, un altre raig de pessetes.

Problema.

Posadas á guany las cantitats recaudadas per l' impost sobre 'ls casaments en unió á las adquiridas per l' impost sobre l' arribada dels barcos, se desitja saber quina suma representan avuy día de la fetxa.

¡Ala! Cantin papers y mentin barbas.

Perque es de creure que tractantse de un objecte piados administrat pèl clero, s' haurá portat la contabilitat en tota regla y ab tots los ets y uts, no sols per satisfacció dels feligresos passats y presents que han afluijat los quartos, sino també per poderse presentar ells davant del tribunal de Dèu ab las mans netas.

Tinch ent s que Dèu es un gran tenedor de llibres.

Es precis, donchs, que 's publiquin aquets comptes.

O sino 'ls feligresos més piadosos, y jo 'm compto en lo número, haurán de demanar l' auxili dels Tribunals de Justicia.

Y per las pessetas que 'ns pujan correspondre, per la part nostra, dels nostres pares, avis y demés antepassats, som capassos de demanar que 's posi la Catedral á pública subasta.

A la provincia de Oviedo acaba de morir l' mestre d' estudi més vell d' Espanya.

Tenia cent y un anys, y ¡cosa estranya! anava rejuvenintse, tal com un arbre vell que rebrota.

Apesar de que casi sempre havia usat ulleras, ultimament se li havia millorat molt la vista y no las necessitava; y encare més, feya poch li havian sortit duas dents com á las criaturetas.

Una de dos: ó l' home no posa seny fins á l' edat de cent y dos anys, ó la naturalesa de tant en tant está de broma

Y dich qu' está de broma perque es molt xocant que las dents vajan á sortir precisament en las genivas de un pobre mestre d' estudi, classe

respectable, sí; pero que m' s que dents necessita menjar.

A Gracia acaban de celebrarse eleccions de diputats á Corts.

Y com es natural ha sortit lo candidat ministerial.

No en va recomanava *El Barcelonés* que 'ls electors anessen á las urnas *com un sol home*

¿Com un? Com cap.

Més hauria valgut dirlos:—Electors, no cal que 'us molestéu. De totas maneras sortirá 'l candidat ministerial.

Per lo que 'ls puga convenir, los participo que lo celebrat juguèt cómic *Un cap-mas*, original de C. Gumá, de que 'ls parlava en l' últim número y que ab tan éxit s' está representant en lo *Teatro de Catalunya*, está ja imprés.

A can Lopez lo trobarán.

Lo primer ball de máscaras del *Liceo*, va veures molt desanimat.

Item més: la llum eléctrica no va anar del tot bè.

En cambi l' orquesta... Deixém la paraula al *Brusi*:

«La orquesta muy numerosa tocó con gusto las piezas del programa, bajo la dirección del maestro *Wehils*.»

¡Wegin wostés!

S' ha publicat l' anunci de la subasta de 750 obligacions de 500 pessetas nominals cada una, qual import se destina á la terminació del monument á Colon.

Aquí es ahont vull veure al Sr. Rius y Taulet.

A veure si podrá dirse:

«No es pas tot hu en aquest mon
colocar primeras pedras
ó adquirir obligacions.»

Dijous de la senmana passada las campanas de la Seo van ser posadas al vol.

—¿Per qué tocan á la Catedral? preguntava tot-hom.

—Deu haver mort lo bisbe.

—Pero si tocan á festa.

—¡Ah! llavors será que s' ha descubert lo niu ahont se guardan las cantitats recaudadas fá més de 300 anys per terminar la fatxada.

—¿Y vols dir qu' es per aixó que tocan?

—Sí. ¿Qué t' estranya? Ja veurás com lo día que decideixin rendir comptes, las campanas de la Seu tocarán solas.

L' endemá, divendres, la premsa local vá posarnos al corrent de aquella verdadera orgia de campanas.

Era que 'l bisbe y en Girona sortían cap á Madrid ab los planos de la fatxada de la catedral, en busca de la aprobació de la Academia de Sant Fernando.

Si aixó fan al marxar ¿qué no farán quan tornin?

Los vehins de las inmediacions de la Catedral Basílica pensan mudar de casa.

No fos cas que aquell día caygan los batalls de las campanas

Lo viatge de D. Jaume y D. Manuel vá efectuarse



La marina sembla morta,
lo comers marxa endetrás,
y en quant á l' agricultura
se queda... ab un pam de nás.

en un cotxe especial que l' empresa del carril vá posar á la seva disposició.

Ja me 'ls figuro.

D. Jaume, obrint la petaca:—D Manuel ¿vol un cigarret?

D. Manuel:—Gracias, jo no fumo més que brevas.

D. Jaume:—¿Qu' es aquest estuig?

D. Manuel:—Lo violí... Escolti ¿vol que li toqui una massurca?

Y fumant y tocant van fent lo viatge.

—Home, diu D. Jaume, ¿sab que observo una cosa? ¿Cóm s' explica que 'l sol entri tant aviat per las finestras de la dreta com per las de l' esquerra?

—Efecte de las curvas.

—De modo que aquesta línea tè moltas curvas.

—¡Uf! Moltíssimas. Diguimho á mí que vaig construhirla

—Pero, permétim, aixó es lo camí més llarch y tortuós de anar á Madrid.

—Sí senyor; pero en cambi es lo camí més curt y més dret de fer una gran fortuna.

D. Jaume sonriu, obra la petaca y murmura:

— Fumém... fumém.

La senmana passada vá veure's en judici oral y públich la causa seguida contra 'l nos're dibuixant D Manuel Moliné, autor de una caricatura publicada en lo periódich *La Araña*, llavors de las Carolinas.

Lo fiscal vá modificar las conclusions, demanant l' absolució del processat, y l' advocat defensor. Sr. Vidal y Duran vá dir:—A bodas me convidas y vá unir-se á la petició del ministeri públich

Aquí 'l que queda més malament es l' acusat.

Jo al seu puesto m' apelaria de la sentencia absoluta y demanaria:

Primer: una créu en recompensa de la paciencia que 's necessita per sobreportar las molestias de un procés que dura un any y mitj.

Segon: un' altra créu, per quant la caricatura denunciada, que representa 'l lleó espanyol batementse ab l' áliga prussiana, no es un delicté, sinó un acte de patriotisme.

Un barber que ocupava una botiga y un entresuelo, vá posar un rétol que deya:

—S' afayta adalt y abaix.



A la porta de un café hi ha dos timadors.

—Guenyo, entrém al café.

—¿Y qué hi farém?

—Home, 't convidó.

—¿A qué?

—A pendre alguna cosa.

—Calla home, no cridis ¿no veus que vé un municipal?

A una *jamona* ja molt passada, vá preguntarli cert dia un impertinent:

—Concha ¿quina edat tè vosté?

—Trenta anys.

—Entenémnos, replicá aquell, ¿trenta anys antes de Jesucrist, ó qué?

Davant del jutje municipal.

—Vaja, trihi: ó cinch duros de multa ó un mes de presó.

L' acusat:

—Está molt bè, ja que 'm deixa triar... vingan los cinch duros.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.^a—*Am-pa-ro.*
2. Id. 2.^a—*Se-ra-fi-na.*
3. ANAGRAMA.—*Roig-Giro.*
4. CONVERSA.—*Paquet.—Tano.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Capellades*
6. ROMBO.— B

LL E T
LL O R O N
B E R T R A N
T O R O S
N A S
N

7. INTRÍNGULIS.—*Pepeta.*

8. GEROGLÍFICH.—*Tretze es lo punt de las donas.*



XARADAS.

1.

L' Anton qu' es un dibuixant molt primera de Sarriá, unas lletras dibuixá molt total per D. Joan:

pero lo *hu* del tres es
que quan las hi va portá;
dos las hi volguè pagá,
dos tampoch 'ha vist may més.
PEPET D' ESPLUGAS.

II.

Quan no *prima-dos dos* tía,
tres-dos-quarta á algú que passa.
M' insertará aquesta *tot*
LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

MATA-PARENT

ANAGRAMA.

L' any passat pèl mes de *tot*
mon cosí *Tot* se 'n va anar
uns quants díes á passar
ab lo seu oncle Cabot.

SALDONI DE VALLCARCA.

MUDANSA.

Un dependent molt trempat
qu' está á casa en Travería
diu que li tèn 'l *tot* robat
la bonica Rosalía;
mes demanarla no gosa
á sa mare, y *tot* li fa,
perque es tant mal agradosa
que tem no l' escoltará.

SOCI DEL VALLESÀ.

INTRÍNGULIS.

Buèscar una paraula que trayentli cada vegada una
lletra del detrás, dongui 'ls següents resultats: Primera:
un sombrero de senyora.—Segona: prenda de vestir.—
Tercera: un animal.—Quarta: part del home.—Quinta:
un altre animal.—Sexta: consonant.

SALDONI DE VALLCARCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6.—Nom de home.
1 6 5 6 3.—Una bestia.
3 4 1 6.— » »
3 4 5.—Una cantitat.
5 2.—Nota musical.
3 — Una consonant.

NOY GRAN DE REUS.

TRENCA-CLOSCAS.

MAL CARBASÓ.

Formar ab aquestas lletras lo títol de una aplaudida
pessa catalana

MANELET DE LA GUARDIOLA.
GEROGLIFICH.

×
RE•••••
LÓO

AAA

JOANET DE BERGA.

AVÍS IMPORTANT

ALS COLECCIONADORS DE LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

Qualsevol que desitji encuadernar la colecció
del any passat de aquest periódich, ab tapas espe-
cials que hem fet al objecte, pot adquirirlas per
UNA PESSETA, en la llibreria de Lopez, Rambla
del Mitj, 20.

!!!OBRA NOVA!!!

NITS DE LLUNA

PER

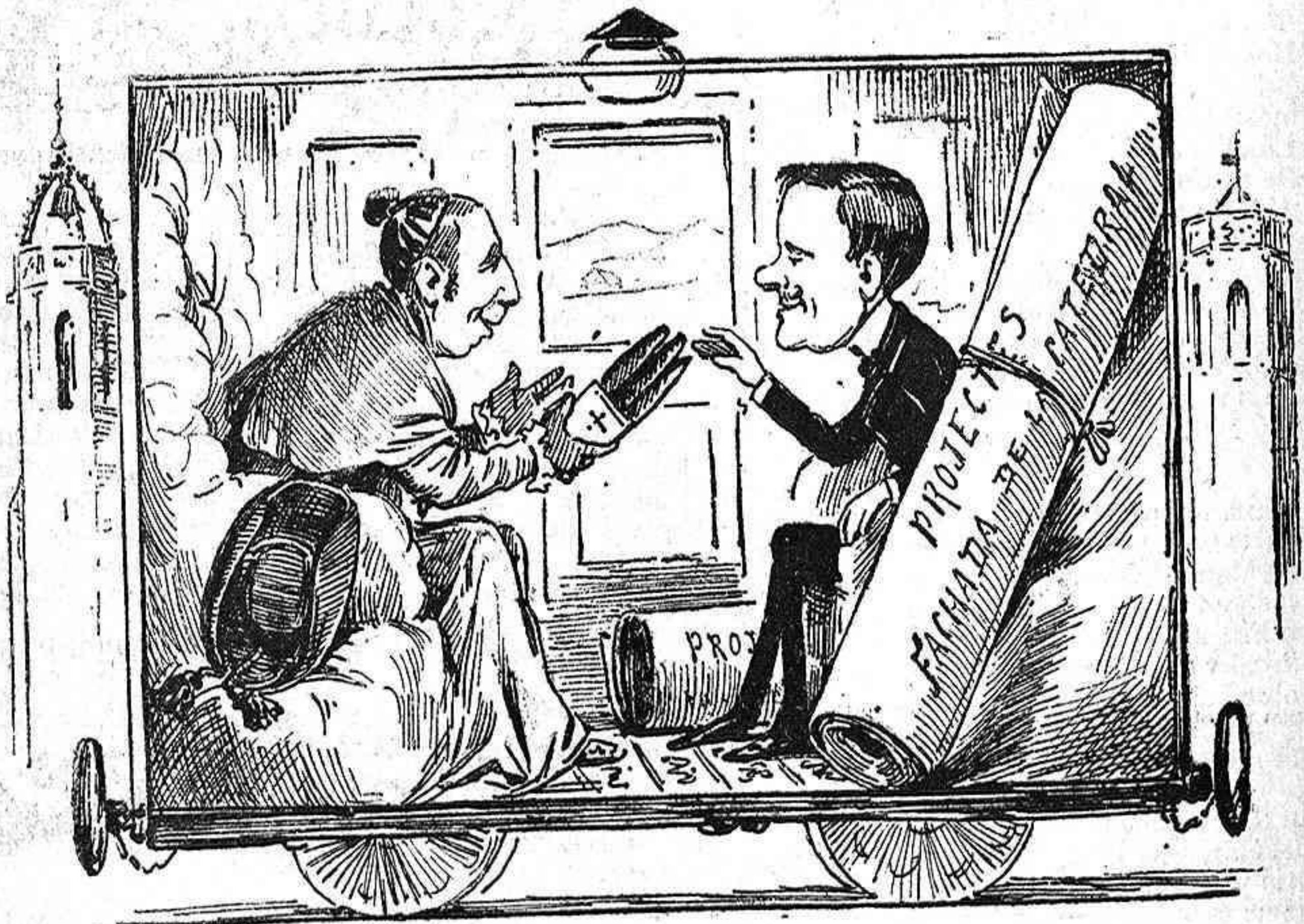
FREDERICH SOLER (PITARRA)

ab un prólech de V. *Almirall* y dibuixos d' en *Pellicer*.
Forma un tomo en octau de 200 páginas, imprés ab luxo,
bon paper y val sols **2 pessetas**.—Se ven en totas
las llibrerías de Barcelona, en la d' en Lopez, Rambla del
Mitj, 20, y en casa de tots los corresponsals d' aquest pe-
riódich.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro. 21 y 23

¡A MADRIT!



—Pensar que hi ha qui 'ns critica!...
—Don Manel... aixó son trons:
ja que 's *fuman* de nosaltres,
¿fumémme un d' aquestos bons?